

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sandhed, Storhed og Skiønhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 44. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_2-txt-shoot-idm689/facsimile.pdf (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

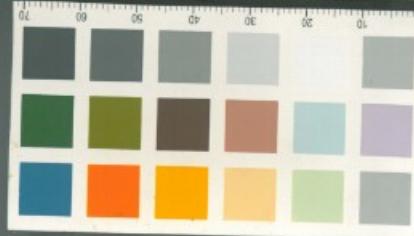
[Læs CC0-erklæringen](#)

ikke engang begriber det timelige, end sige det evige Leb, skulde man dog vist ikke inddrage sig at besgrade, og saa er det dog aabenbar; thi Mennesket forholder sig til Gud som Skabning til Skaber, som Intet i sig selv til Alt i sig selv, og naar nu det Intet dog har Lyst til at være noget i sig selv, er dog vist Forholdets Udeganing til Menneskets Fordeel intet Drenges Stykke, men noget man vel kan vore beklaadt at faa i stort ved Bylden, thi den sidder i vor Lyst til at gaae forbi det Store i Sandheden, enten med Ligegyldighed, eller med tom og fliggtig Beundring, fordi vi have Lyst til selv at være noget Stort i vores egne Dine, og raade os selv, som om vi varer af os selv, varer vores egne, da derimod Sandheden i sin Storhed tiltordner os Budet: giør Sandhed! syder Selv-Tormentelsen i dybeste Ydmyghed, og ubetinget Lydighed.

Om Skionhed.

Skionhed er ubentvist hvad man holder mest af, og forstaaer sig mindst paa, taler best om, og behandler slettest i Verden. For dens Hodder, siger man, mens Storhed lægger sin Krone, og for dens Glands maaer Sandhed høie sit Spir, thi den er Guldkommenheden selv i sin Glands, og i dens

Smiil er Kærligheds Almagt. Det er nu vist nok forsardelig at høre Slige, naar Valen er om en græs Marmor-Stotte, eller en Gothist Marmors-Plade, eller en Cythene med alle hendes Systre, eller selv om Ideal af en Madonna; men fordi Verden stæder sine Lovtaaler set, kan de kanske dog have des res loutlige Hjemmel, naar de i Sandheds Mund finde deres rette Gienstand. Skal det imidlertid ske, da maa der være en evig Skionhed, thi for det Evimelige hoier Ordet sig vist ikke mere, og Sandhed endnu mindre; men naar vi betænkle, hvad der forsmaes ved sand Skionhed, gaar der ogsaa ubentvist et Lys op, som Konsten rigtig nok ikke har slakt, men som kanske vel har slakt den. Livs Varme og Glands i fuldkommen Enhed, det er ubentvist Ideal for Skionhed, og i saa Falb kan der intet Spørgsmål være om, at det maa soges i den evige Kærlighed, thi der hoer det evige Livs almægtige Varme med al Fuldkommenhed i ulignelig Glands. Herom kan vi da ikke tale for høit, thi det er ikke mere end netop, at Sandhed selv finder Ord til at udtrykke denns evige Skionhed i al sin Glands; mens som vi ved, er det langt fra at være den man tilhab, forдум under Aphrodites og Cypries os, siden under Musers og Gratiers og alfers noops regnslige Navne, det er ikke den Skionhed som Sand-

hed sover, om hvilken man kan sige, at den behøver Verden, og næar vi da skal tale med Verden om Skionhed, uden at ville paa mindeste Maade bryde med Sandhed, da er der vel ikke paa nogen Enighed at tænke.

Imidlertid, noget Sandt ligger dog stedse til Grund for hvad hele Verden figer, om der end er bygget nok saamegen Logn oven paa, ikke saumeget som et Sands-Korn af Sandhed vil vi vitterlig forsøgte, Verden skal faae Lov at beholde al den Skionhed ligesom al den Storhed Sandhed tillader, og kansee kunde vi dog nøde den til, for sin egen Skyld i det mindste, at lade den evige usørkendteslige Skionhed staae ved Magt i Sandheds Ord.

Til dette Ord maae vi da nu, som altid, næar vi vil høre ret Øfsted om det Timelige, vende voet Øre, thi i dette Skabende Ord maae vi unexagert lugte Uarsagen, ligesaavel til al timelig Skionhed som Sandhed. Ligesom Magten i Detet udtrykker den evige Kraft, saaledes maas Godheden deti udtrykke den evige Kiarlighed, og ligesom Magten skaber Storhed, skaber Godheden Skionhed, kun med den Hjertstil, at hvor Godheden Virkning begynder, udspriinger og Liv, fordi Godheden virker med Varme. Dersor falder det os aldrig ind at tale om Skionhed i Naturen uden hvor der er eller dog sp-

